

Arrest

nr. 317 184 van 25 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat B. VRIJENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku. Op 15/09/2008 vroeg u samen met uw vrouw K. S. (...) (O.V. (...)) voor de eerste maal asiel aan in België. U haalde toen aan dat u een actief lid bent van de oppositiepartij Musavat waardoor u geviseerd werd door uw autoriteiten. Op 09/12/2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Uw beroep bij de RvV werd op 28/05/2009 verworpen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 13/02/2013 samen met uw vrouw voor de tweede maal asiel aan in België. De DVZ nam in het kader hiervan op 05/03/2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname. U keerde niet terug naar uw land van

herkomst en diende op 04/06/2013 samen met uw vrouw een derde asielaanvraag in. Op 28/04/2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25/09/2014 door de RVV bevestigd. Op 13/10/2014 dienden u en uw echtgenote een vierde asielaanvraag in. Op 01/12/2014 nam het CGVS een beslissing tot niet inoverwegingname. Het beroep dat u hiertegen indiende werd op 23/01/2015 door de RVV verworpen. Op 06/02/2015 dienden u en uw echtgenote een vijfde asielaanvraag in. Op 27/02/2015 nam het CGVS een beslissing tot niet inoverwegingname. Het beroep dat u hiertegen indiende werd op 25/06/2015 door de RVV verworpen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 20/03/2017 samen met uw vrouw voor de zesde maal asiel aan in België. U verklaarde dat u bij terugkeer naar Azerbeidzjan onmiddellijk zal worden opgepakt en opgesloten door de autoriteiten. Uw vrees was t.o.v. uw vorige verklaringen nog steeds dezelfde. U verklaarde ook dat u lid bent van AKM (European Coordination Centre Musavat). In het kader hiervan reisde u op 17/12/2016 en op 11/02/2017 met partijgenoten van AKM naar Duitsland. U bleef er telkens slechts één dag en nam deel aan een manifestatie georganiseerd door AKM in Munster en in Keulen. Het doel van de manifestaties was het vrijlaten van de 160 politieke gevangenen in Azerbeidzjan. Ook dienden de manifestaties als herdenking van de tragedie in Khodjali. U bent er zeker van dat de autoriteiten van uw land van herkomst op de hoogte zijn van uw deelname aan deze manifestaties in Duitsland. U was in het bezit van foto's van deze manifestaties. U kon links op het internet geven waarop uw interviews te vinden waren van tijdens deze manifestaties. Via facebook stond u dagelijks in contact met vrienden van de oppositie. Jullie bespraken de politiek in Azerbeidzjan. U gaf er kritiek als dat de president een dief en dictator is. Hij heeft zijn vrouw benoemd tot vice-president. U bleef uw politieke activiteiten uitoefenen teneinde de activiteiten van de dictatuur te doen stoppen. U had sinds twee jaar geen contact meer met uw broer en zus. Ze wilden niet meer met u praten vanwege uw politieke activiteiten. Ze vreesden immers problemen te kennen. Ter ondersteuning van deze aanvraag legde u verder uw lidkaart dd. 15/02/2017 van AKM voor, een brief dd. 25/01/2017 van AKM, een brief dd. 23/02/2017 van uw advocaat mr. S., 2 foto's van de manifestatie in Keulen, en een oproepingsbrief op naam van uw zoon A. (...) voor de dienstplicht. Uw zoon werd opgeroepen om zich op 16/01/2017 op het militair commissariaat aan te melden. U wou niet dat uw zoon gemobiliseerd werd voor het leger in een dictatuur.

Op 31/10/2019 nam het CGVS een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

Op 19/04/2023 werd u op de luchthaven van Zaventem gecontroleerd en bleek dat u op en af reisde naar Azerbeidzjan met een reispas waarop uw verblijfskaart door de bevoegde diensten werd ingetrokken. Op 28/02/2024 vernam het CGVS dat u bleef afreizen naar Azerbeidzjan waarop tijdens een grenscontrole door de federale politie uw verblijfsvergunning opnieuw werd ingehouden.

U werd op 23/05/2024 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud voor het CGVS om de mogelijkheid van de intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren. U verklaart dat u moest teruggaan naar Azerbeidzjan om uw doodzieke broer te bezoeken en uw zus die kanker had. U verbleef toen bij uw zus in het dorp Nardaran (een buitenwijk van Baku). U haalt ook aan dat toen u erkend werd als vluchteling men u niet zei dat u niet kon terugkeren naar uw land van herkomst, dat men zei dat u wel kon terugkeren naar Azerbeidzjan. U stelt dat toen u terugkeerde u geluk had dat niemand u herkende. Als u nu zou teruggestuurd worden naar uw land van herkomst zullen ze u uiteindelijk wel vinden en arresteren omwille van uw politiek activisme en publicaties.

B. Motivering

U kreeg op 19/04/2023 het statuut van vluchteling toegekend. Er dient te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de informatie terug te vinden in het administratief dossier (zie kopie van uw paspoort) en uit uw verklaringen (CGVS p. 3-4) blijkt dat u op 30/10/2017 een Azerbeidzjaans internationaal paspoort bekam waarmee u enkele keren bent teruggereisd naar Azerbeidzjan. U bekam dit paspoort nota bene zo'n half jaar nadat u eerder op 20/03/2017 uw zesde verzoek om internationale bescherming in België had ingediend. Er moet worden opgemerkt dat wanneer een verzoeker voor internationale bescherming een aanvraag indient tot het bekomen van een paspoort en hij dit ook daadwerkelijk verkrijgt, verondersteld wordt dat hij de intentie heeft om zich opnieuw vrijwillig te beroepen op de bescherming waarvan hij de nationaliteit bezit, in casu de Azerbeidzjaanse autoriteiten. Het verkrijgen van een nationaal paspoort met het oog op terugkeer houdt aldus in principe in dat de verzoeker ophoudt vluchteling te zijn zoals bepaald in artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève.

Er wordt niet betwist dat u vrijwillig een Azerbeidzjaans paspoort heeft aangevraagd en ook heeft bekomen, en dat u met dit paspoort op legale en vrijwillige wijze van en naar Azerbeidzjan bent gereisd (CGVS p. 4-6). U weet echter niet meer hoe vaak u zo bent teruggekeerd. Zelfs gevraagd of u 2 of 5 of 10 keer bent teruggereisd naar Azerbeidzjan, kon u hierop niet antwoorden. U stelt dat u 3 à 5 jaar geleden moest terugkeren om uw doodzieke broer te bezoeken en een paar dagen later nog eens naar Azerbeidzjan

terugkeerde nadat hij was overleden. U reisde toen heen en weer per vliegtuig. Eén jaar geleden keerde u nog eens terug naar Azerbeidzjan, dit keer met de auto, om uw zieke zuster te bezoeken. U weet echter niet meer hoelang u toen bij uw zuster verbleef noch kan u zich aanvankelijk herinneren hoe u toen reisde naar Azerbeidzjan. U kan zich evenmin herinneren waar u dit paspoort in 2017 heeft bekomen. U dacht ook eerst dat u dit in Azerbeidzjan verwierf, stelt onmiddellijk hierna dat u dit in België bekam, om te besluiten dat u het niet meer weet. Meer nog, u weet zelfs niet meer waarom u toen enkele maanden na uw zesde verzoek een Azerbeidzjaans paspoort aanvraag en verkreeg.

U haalt weliswaar aan (CGVS p. 4-5) dat u geen goed geheugen meer heeft en zich bepaalde zaken van jaren terug niet meer kan herinneren. U brengt hieromtrent echter geen enkel objectief bewijs aan en uit aldus louter blote beweringen. Redelijkerwijze mag ook verwacht worden dat indien u een vrees zou koesteren t.a.v. de Azerbeidzjaanse autoriteiten en aldus een dermate gevaarlijke onderneming zou stellen door terug te keren naar uw land van herkomst, u zich boven aangehaalde zaken beter zou herinneren.

U geeft later uitdrukkelijk te kennen (CGVS p. 6) dat u buiten deze drie keren dat u naar Azerbeidzjan terugkeerde, en buiten deze drie door u opgegeven redenen dat u toen terugreisde, niet meer bent teruggekeerd naar uw land van herkomst. Uw verklaringen betreffende uw terugreizen vallen echter bezwaarlijk te reizen met de stempels die zich in uw paspoort bevinden. Zo blijkt hieruit dat u op 16/10/2019, 25/10/2019, 10/02/2020, 29/05/2022 in een auto en op 06/09/2020, 13/06/2021, 12/08/2022, 22/02/2023 per vliegtuig reisde naar Azerbeidzjan en er uitreisde in een auto op 21/10/2019, 31/10/2019 en per vliegtuig op 26/09/2020, 16/07/2021, 27/11/2021, 09/07/2022, 14/09/2022, 19/04/2023. De protection officer gaf u de kopies van uw paspoort en vroeg u de aangeduide stempels uit te leggen maar u zei niet te weten wat ze zijn. Het is duidelijk dat u nalaat een klaar beeld te schetsen van de omstandigheden van uw terugkeer naar Azerbeidzjan en de duur van uw verblijf aldaar. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 8) dat u zich dit niet te herinneren maar dat u terugkeerde voor uw naasten. Gevraagd wie die andere naasten waren voor wie u terugkeerde, verwees u enkel naar uw broer en zus, en stelt u dat u voor niemand anders terugkeerde, hetgeen aldus geen uitleg biedt voor uw bewering dat u enkel drie keer bent teruggereisd voor uw broer en zus. Dit maakt dat u geen zicht biedt op de motieven voor uw terugkeer naar Azerbeidzjan.

U werd er ook op gewezen (CGVS p. 7-8) dat o.b.v. de stempels kon worden uitgemaakt dat u soms voor meer dan één maand in Azerbeidzjan verbleef, hetgeen u ontkende waarna u zei dat u er misschien zo lang bleef maar u zich dit niet kan herinneren. Het is onaannemelijk dat u zich dit niet zou herinneren daar u ook stelde dat indien de autoriteiten u zouden hebben gezien ze u zouden arresteren en dat er iedere seconde iets kon gebeuren. U werd op de inreisstempel van 13/06/2021 en de uitreisstempel van 16/07/2021 gewezen en gevraagd waarom u toen was teruggekeerd, waarop u geen antwoord kon geven. U werd er verder op gewezen dat het CGVS het merkwaardig vindt, dat u als erkend vluchteling die de autoriteiten van Azerbeidzjan stelt te vrezen, zo vaak bent teruggegaan. Hierop stelt u dat u niet zo vaak bent teruggereisd en dat de grenscontrole misschien meerdere of vervalste stempels in uw paspoort heeft geplaatst. Gevraagd waarom ze dit zouden doen, stelt u dit niet te weten, dat het misschien bij vergissing was dat men twee stempels plaatste en ze niet zo slim zijn. Dergelijke loze beweringen weten niet te overtuigen en bieden geen verklaring voor de vele stempels met diverse data die in uw paspoort zijn vast te stellen.

U haalt ook aan (CGVS p. 4) dat toen u erkend werd als vluchteling men u bij het uitreiken van uw verblijfsdocumenten niet zei dat u niet kon terugkeren naar uw land van herkomst, dat men zei dat u wel kon terugkeren naar Azerbeidzjan. Het hoeft geen betoog dat het compleet onaannemelijk is dat de instantie die bevoegd is om aan erkende vluchtelingen hun documenten uit te reiken, zou meedelen dat u mag terugkeren naar uw land van herkomst. Bij confrontatie (CGVS p. 8-9) stelt u enkel nog dat ze u niet zeiden dat u niet kon terugkeren. U bent sinds 2008 verwikkeld in diverse asielprocedures en sinds 2019 erkend als vluchteling. Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat u zou weten dat een terugkeer naar uw land van herkomst problematisch kan zijn als u een internationaal beschermingsstatus heeft bekomen in een derde land.

U stelt ook (CGVS p. 6-7) niet te weten of u gezocht wordt door de Azerbeidzjaanse autoriteiten maar dat als ze u zouden zien, ze u gaan arresteren, dat ze niet wisten dat u was teruggekeerd maar dat er iedere seconde iets kon gebeuren. Telkens u terugkeerde had u geluk en kende u geen problemen bij de grenscontrole op de luchthaven noch met andere autoriteiten tijdens uw verblijf in Azerbeidzjan. Deze uitleg kan andermaal niet overtuigen. U werd immers meerdere keren bij de in- en uit grenscontroles gecontroleerd en verbleef meerdere keren gedurende bepaalde periodes in Azerbeidzjan, waardoor redelijkerwijze aangenomen kan worden dat indien u effectief geviséerd zou worden in Azerbeidzjan uw aanwezigheid toch opgemerkt zou worden. De vaststelling dat u zonder ook maar enig probleem te kennen kon terugkeren en verblijven in Azerbeidzjan, ondermijnt dan ook compleet de door u voorgehouden vrees in Azerbeidzjan. De factor geluk wijt u aan het gegeven dat uw problemen in Azerbeidzjan dateren van 10-15 jaar terug, dat de mensen van toen nu op pensioen zijn en er andere mensen werken op de overheidsposities, hetgeen wederom een louter blote bewering en veronderstelling is, en ook niet bekend dat een politieel- of gerechtelijk onderzoek stopt eens een betrokken functionaris op pensioen gaat.

Tijdens de behandeling van uw verzoek heeft u ook verzwegen dat u op 30/10/2017 een Azerbeidzjaans paspoort had verworven. Tijdens uw twee persoonlijke onderhouden voor het CGVS (CGVS dd. 22/03/2018 p. 3, 7, 9; CGVS dd. 03/04/2019 p. 6) werd u immers meerdere gevraagd of u nog bijkomende documenten kon voorleggen m.b.t. uw verzoek en heeft u hiervan nooit melding gemaakt. U heeft aldus verzaakt aan de

medewerkingsplicht die op elke verzoeker rust en heeft essentiële informatie achtergehouden en bedrieglijke verklaringen afgelegd.

Op basis van het geheel van deze vaststellingen brengt u geen elementen aan die het behoud van uw status kunnen rechtvaardigen.

De kopie van uw huwelijks- en scheidingsakte bevat informatie die niet wordt betwist. Over het belang van uw Azerbeidzjaans internationaal paspoort werd hierboven reeds gemotiveerd. U stelt (CGVS p. 5) dat u uw paspoort op de trein heeft verloren, hetgeen een blote bewering is. Uw motivering dat u hiervan geen melding maakte bij het treinpersoneel of de politie omdat u problemen heeft met de taal en ze toch niks zouden ondernemen, is weer een blote overtuiging die niet weet te overtuigen.

Uit uw persoonlijk gedrag kan dan ook worden opgemaakt dat er in uw hoofd geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat uw persoonlijk gedrag er op wijst dat u in uw land van herkomst geen vervolging vreest, om welke reden dan ook, volstaat om op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet over te gaan tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1, A en 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel"*.

2.2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet uitspreekt over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen al dan niet terecht heeft besloten dat er is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vervolgens te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. Waar vooreerst in het verzoekschrift opgeworpen wordt dat de situatie van verzoekende partij niet valt onder één van de in artikel 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 opgesomde gronden, duidt de Raad erop dat artikel 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 het volgende bepaalt:

"Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:

- 1. Hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;*
- 2. Hij, indien hij zijn nationaliteit had verloren, deze vrijwillig heeft herkreten;*
- 3. Hij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen en de bescherming geniet van het land waarvan hij de nieuwe nationaliteit bezit;*
- 4. Hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield;*
- 5. Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen;*
- 6. Hij, indien hij geen nationaliteit bezit, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben*

opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, terug te keren.”

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In dat geval is de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bevoegd om de vluchtelingenstatus op te heffen.

De opheffing van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dient evenwel te worden onderscheiden van de intrekking van de vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

De Raad onderstreept dat de bestreden beslissing *in casu* een intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet betreft en dit omwille van de vaststelling dat het persoonlijke gedrag van verzoekende partij na haar erkenning als vluchteling erop wijst dat zij geen vervolging vreest en zij tevens essentiële informatie heeft achtergehouden en bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Daar de bestreden beslissing gesteund is op artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en niet op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet, dient *in casu* geen rekening gehouden te worden met de inhoud en interpretatie van artikel 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de vluchtelingenstatus van verzoekende partij werd ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in: (...) 2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”*

In casu werd verzoekende partij de vluchtelingenstatus ingetrokken omdat haar persoonlijk gedrag na de toekenning van de vluchtelingenstatus – nadat zij op 20 maart 2017 voor de zesde maal verzocht had om internationale bescherming werd haar op 31 oktober 2019 door de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus toegekend – erop wijst dat zij geen vervolging vreest. Meer bepaald wordt er door de commissaris-generaal op gewezen dat (i) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 30 oktober 2017 een Azerbeidzjaans internationaal paspoort bekam waarmee zij enkele keren is teruggereisd naar Azerbeidzjan, (ii) aan de bewering van verzoekende partij dat zij enkel drie keer teruggekeerd is voor haar zieke broer en zus geen enkel geloof kan worden gehecht nu dit niet strookt met de stempels die zich in haar paspoort bevinden, en verzoekende partij aldus geen zicht biedt op de motieven voor haar terugkeer naar Azerbeidzjan, (iii) inzake haar verklaring dat toen zij erkend werd als vluchteling men haar bij het uitreiken van haar verblijfsdocumenten niet gezegd had dat zij niet kon terugkeren naar haar land van herkomst en dat men zei dat zij wel kon terugkeren naar Azerbeidzjan, het compleet onaannemelijk is dat de instantie die bevoegd is om aan erkende vluchtelingen hun documenten uit te reiken, zou meedelen dat zij mag terugkeren naar haar land van herkomst alsook dat van haar, die sinds 2008 verwickeld is in diverse asielprocedures en sinds 2019 erkend is als vluchteling, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij zou weten dat een terugkeer naar haar land van herkomst problematisch kan zijn als zij een internationale beschermingsstatus heeft bekomen in een derde land, (iv) waar verzoekende partij het feit dat zij geen problemen kende bij haar terugkeer naar Azerbeidzjan wijt aan geluk, aan het feit dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten niet wisten dat zij was teruggekeerd en aan het gegeven dat haar problemen dateren van 10-15 jaar terug waardoor de mensen van toen nu op pensioen zijn en er nu andere mensen werken op de overheidsposities, de door haar voorgehouden vrees in Azerbeidzjan wel degelijk compleet ondermijnd wordt door de vaststelling dat zij zonder ook maar enig probleem te kennen kon terugkeren en verblijven in Azerbeidzjan nu zij immers meerdere keren bij de in- en uitgrenscontroles gecontroleerd werd en meerdere keren gedurende bepaalde periodes in Azerbeidzjan verbleef, waardoor redelijkerwijze aangenomen kan worden dat indien zij effectief geviséerd zou worden in Azerbeidzjan haar aanwezigheid toch opgemerkt zou worden, en haar bewering dat de mensen van toen nu op pensioen zijn en er andere mensen werken op de overheidsposities wederom een louter blote bewering en veronderstelling is en het feit dat een betrokken

functionaris op pension gaat niet betekent dat een politieel- of gerechtelijk onderzoek stopt en (v) zij tijdens de behandeling van haar verzoek ook verzwegen heeft dat zij op 30 oktober 2017 een Azerbeidzjaans paspoort had verworven en aldus verzaakt heeft aan de medewerkingsplicht die op elke verzoeker rust en essentiële informatie heeft achtergehouden en bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt die van aard zijn desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Verzoekende partij betoogt dat er *in casu* geen sprake is van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status van vluchteling, dat zij aldus terecht erkend werd als vluchteling en dat de argumenten waarop verwerende partij haar beslissing steunt niet aantonen dat er geen sprake is van een vrees *ex tunc*. Uit haar "*korte sporadische terugkeer naar Azerbeidzjan*" na haar erkenning als vluchteling kan volgens haar niet worden afgeleid dat er *ab initio* geen sprake zou zijn geweest van een gegronde vrees voor vervolging.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij er in haar betoog aan voorbij lijkt te gaan dat artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet niet alleen bepaalt dat de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status doch tevens ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest. *In casu* toont het persoonlijk gedrag van verzoekende partij wel degelijk aan dat zij *ab initio* geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie vreesde en dat haar de vluchtelingenstatus ten onrechte werd toegekend. Immers verklaarde zij in het kader van haar zesde verzoek, dat zij indiende op 20 maart 2017, niet te kunnen terugkeren naar Azerbeidzjan omdat zij onmiddellijk zal worden opgepakt en opgesloten door de Azerbeidzjaanse autoriteiten omwille van haar politieke activiteiten. Het staat buiten kijf dat het gegeven dat verzoekende partij vrijwillig een Azerbeidzjaans internationaal paspoort aanvraagde en dit op 30 oktober 2017 bekam, en zich aldus richtte tot haar nationale autoriteiten, alsook meermaals Azerbeidzjan op legale wijze in- en uitreisde zowel tijdens haar lopende asielprocedure als in de maanden en jaren nadat haar de vluchtelingenstatus werd toegekend, zo blijkt uit de stempels in haar paspoort, niet te verenigen valt met de door haar verklaarde vrees voor de autoriteiten van haar land van herkomst en dat de vluchtelingenstatus haar derhalve ten onrechte werd toegekend. Zij het bovendien opgemerkt dat verzoekende partij met haar bemerking dat er *in casu* geen sprake is van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status van vluchteling tevens voorbijgaat aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij tijdens de behandeling van haar verzoek verzwegen heeft dat zij op 30 oktober 2017 een Azerbeidzjaans paspoort had verworven, waarmee aldus wordt vastgesteld dat verzoekende partij wel degelijk essentiële informatie heeft achtergehouden en bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd.

2.2.7.1. Verder benadrukt verzoekende partij nog dat zij telkens voor een korte periode en omwille van de zeer slechte medische toestand van haar broer en zus terugkeerde en hierbij een *low profile* aannam, zeer voorzichtig was en ervoor zorgde dat zij niet opviel. Bij een definitieve terugkeer naar Azerbeidzjan zal dergelijke *low profile* houding niet mogelijk zijn en zal zij "*door de autoriteiten herkend en vervolgd worden*", aldus verzoekende partij.

2.2.7.2. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing omstandig wordt vastgesteld en gemotiveerd dat haar verklaringen over de reden(en) van haar bezoeken aan Azerbeidzjan allerminst overtuigen en dat zij nalaat een klaar beeld te schetsen van de omstandigheden van haar terugkeer naar Azerbeidzjan en de duur van haar verblijf aldaar. Door louter opnieuw te herhalen dat zij omwille van de medische toestand van haar broer en zus terugkeerde en er maar kort verbleef, doet zij geenszins concreet afbreuk aan de pertinente vaststellingen die in dit verband worden gedaan in de bestreden beslissing, in het bijzonder de vaststelling dat haar bewering dat zij enkel drie keer is teruggekeerd voor haar zieke broer en zus niet strookt met de stempels in haar paspoort en de vaststelling dat uit de stempels in haar paspoort tevens blijkt dat zij soms voor meer dan één maand in Azerbeidzjan verbleef. Zij maakt dan ook allerminst aannemelijk dat haar bezoeken aan Azerbeidzjan beperkt waren tot het strikt noodzakelijke. Wat betreft daarnaast haar verwijzing naar haar voorzichtige houding bij haar terugkeer, wijst de Raad erop dat desbetreffend in de bestreden beslissing reeds terecht wordt opgemerkt dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat indien zij effectief geviséerd zou worden in Azerbeidzjan haar aanwezigheid toch opgemerkt zou worden nu zij immers meerdere keren bij de in- en uitgrenscontroles gecontroleerd werd en meerdere keren gedurende bepaalde periodes in Azerbeidzjan verbleef. De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze motiveert dat de vaststelling dat verzoekende partij zonder ook maar enig problemen te kennen kon terugkeren en verblijven in Azerbeidzjan compleet de door haar voorgehouden vrees in Azerbeidzjan ondermijnt.

2.2.8. Waar verzoekende partij nog verwijst naar de algemene situatie in Azerbeidzjan, in het bijzonder voor politieke opposanten, onderstreept de Raad dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat de situatie in haar land van herkomst van die aard is dat het loutere gegeven dat zij de Azerbeidzjaanse nationaliteit heeft en een politiek profiel heeft, voldoende is om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Verzoekende partij is ertoe gehouden om een dergelijke vrees, of een dergelijk risico, *in concreto* aan te tonen aan de hand van op haar persoon betrekking hebbende elementen. Zoals uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt, slaagt zij hier niet in nu het feit dat zij vrijwillig een Azerbeidzjaans paspoort aanvraagde en ook bekam alsook Azerbeidzjan meermaals probleemloos op legale wijze kon in- en uitreizen en aldaar telkens enige tijd kon verblijven haaks staat op haar steeds voorgehouden vrees omwille van haar politieke activiteiten.

2.2.9. De Raad besluit dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij geen afdoende redenen aanbrengt die het behoud van haar vluchtelingenstatus zouden kunnen rechtvaardigen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.2.11. In zoverre verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partij maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Azerbeidzjan zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Azerbeidzjan actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 23 mei 2024 de kans kreeg om de redenen voor te leggen waarom haar vluchtelingenstatus dient te worden behouden, dit met de hulp van een tolk Azeri. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat haar vluchtelingenstatus dient te worden ingetrokken, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT